

n-a surprins modalitatea specifică a satirei sale, franchețea cinică a prostiei personajelor. La Teatrul independent „Union” se joacă acum, într-o versiune redusă, într-un spectacol realizat de Anca Maria Colțeanu, cu o bună intuiție a particularităților comice ale acestei francheți și acestei prostii.

O sală mică, elemente scenografice sumare, scena foarte aproape de noi și cinci actori tineri care conturează cu pătimașă naturalețe și haz liniile cinice ale personajelor: Ortansa – Profira Serafim, Clementina – Adelaida Zamfira, Emilian – Pavel Bartoș, Gogu – Cristian Toma, Vasilica – Alina Berzunțeanu. Pavel Bartoș și Alina Berzunțeanu cu o sugestie de ridicol mai pronunțată, de efect...

Profira Serafim, Adelaida Zamfira, Cristian Toma cu o expresie teatralizată convingătoare, subliniind deriziunea moravurilor...

Inaugurat în septembrie 2001, Teatrul independent „Union” e la a doua premieră, după versiunea originală a piesei *Trei surori* de Cehov din spectacolul cu trei actrițe – *Olga, Mașa, Irina* – și anunță a treia, cu piesa lui Matei Vișniec în două personaje, *Buzunarul cu pâine*. O inițiativă particulară ce merită salută, pentru programul serios pe care și-l propune și pentru stăruința de a-l promova cu mijloace adecvate talentului și artei autentice, în pofida priorităților comerciale la care ar supune-o vremea.

Alina MANG

O preluare

După Teodor Mazilu (*Proștii sub clar de lună*), în atenția Teatrului Union intră un alt dramaturg român contemporan, Matei Vișniec. Presupun că nu este o întâmplare alăturarea celor două nume în repertoriul teatrului și că renumele lui Vișniec a reprezentat unul dintre motivele preluării acestui spectacol, realizat, mai demult, sub altă „pălărie”. Este de aplaudat o asemenea inițiativă de promovare a dramaturgiei autohtone, într-o vreme când se vorbește tot mai mult despre o criză a scrisului pentru scenă în general și când oamenii de spectacol simt nevoia să apeleze tot mai des la dramatizări.

Dar, prin „adoptarea” acestei montări, Teatrul Union, aflat încă la început de drum și încercând să-și formeze un public propriu, și-a asumat un risc. Textul lui Vișniec este dificil, cu multiple înțelesuri și conținând două partituri actricești nu tocmai ofertante, greu de susținut, orice notă falsă în interpretare fiind foarte ușor de remarcat; o piesă ce

solicită ca lectura regizorală să-i confere dinamism. Fiecare scenă și replică trebuie să le stârnească celor prezenți în sală curiozitatea în legătură cu misterul „câinelui” din fântână, să-i facă să participe, să aștepte – dacă se poate, cu sufletul la gură – deznodământul poveștii, în speranța că vor afla „adevărul”. Numai acumularea treptată a acestei tensiuni ar împlini spectacolul.

La Union ea doar s-a înfiripat. *Buzunarul cu pâine* este un spectacol gândit coerent, cu respect față de autor și de spectatori, însă lipsit de forță. Bine adaptat spațiului intim al sălii, jocul lui Vasile Toma și Ion Grosu a demonstrat că ei au înțeles sensurile piesei și „umorul trist” al lui Matei Vișniec; pe scurt, am văzut doi actori dotați, care și-au interpretat rolurile corect. Dar atât.

Teatrul Union – Buzunarul cu pâine de Matei Vișniec. Regia și scenografia: Vasile Toma. Distribuția: Vasile Toma, Ion Grosu. Data reprezentației: 27 martie 2002.